

Haza...

Kinek kedves, kinek jó,
Kinek nincs is rája szó,
Ám keveseknek jelent többet,
Mint tenyérnyi puszta földet.

Itt ringatott anyánk édes csókkal,
Itt köszöntött a felkelő nap jóval,
Itt tanultunk, itt nőttünk fel,
Itt a hazánk, ne menjünk el!

Ha netalántán mégis mennénk,
Honvágynak lesz, pusztító vendég.
Szemünk megtelik könnyel,
Lelkünk megtelik fénnel.

Visszavágynak, visszatérünk,
Itt pusztuljunk, itt reméljük,
Itt vénülünk, itt vesszünk el,
Magyar földön, magyar szívvvel!